

Легенда за свѣтулките

Дѣдо Стоичко прибра стадото. Ванката накладе огънь и двамата седнаха край него. Овцетѣ една по една налѣгаха, притвориха очи и тихо захъркаха. Караманъ, старото овчарско куче, се прозина на два пжти, и се сви на кравай. Ванката прострѣ ржце къмъ буйния огънь и се унесе въ пѣсенъта на горящитѣ сжчки. Дѣдо Стоичко, на лапалъ голѣма прѣстена лула, смуче и пуфка като влакъ.

Наоколо е пролѣтъ. Земята е родила млада трева, а кукурякътъ е цвѣналъ отдавна. Нощта е хладна, но тиха и звездна. Отъ близкия храстъ излѣзе една свѣтулка съ запалено фенерче. Мина тихичко надъ заспалото куче, завъртѣ се край огъня, замѣждука, трепна подъ навиреното носле на Ванката и заигра надъ заспалитѣ овце. Ванката

скочи отведнажъ. Посегна да я улови, но малката душица не се подаде. Издигна се високо надъ ржката му и пакъ се скри въ близката гора.

— Защо не лѣгашъ да спишъ? Какво стѣрчишъ и гледашъ къмъ грѣмацитѣ? — сгълча дѣдо Стоичко внука си.

— Ща, дѣдо! — въртна глава Ванката. — Видѣхъ свѣтулка надъ овцетѣ. Исахъ да я хвана. Избѣга въ гората...

— Не бива, сине! Какво ти е сторила гадинката?

— Нищо. Исахъ да видя само фенерчето ѝ какво е. Какъ чудно свѣти!

— Фенерчето ѝ ли? — запита дѣдо Стоичко, смръкна дълбоко отъ лулата и се замисли. Погледѣтъ му разкжса тютюневия димъ и се заби